

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:
Gorizia, Riva Piazzutta, 18 - tel. 3177

PODUREDNIŠTVO:
Trieste, Vicolo d. Rose, 7 - tel. 37603

Polletna naročnina L 800
Letna naročnina L 1.500
Letna inozemstvo L 2.500
Poštno čekovni račun: št. 24/12410

Leto XIV. - Štev. 28 (699)

Gorica - četrtek 12. julija 1962 - Trst

Posamezna številka L 35

Nova odkritja o razvoju „človeka“

V aprilu lanskega leta je tržaški dijaški list »Literarne vaje« prinesel članek z naslovom »Pogled v prazgodovino«. V njem je napisano, da so leta 1960 v Tanganjiki odkrili lobanje »človeka-opice«. »Te opice so bile štirinožci in so lahko tekale po dveh nogah, hodile pa ne.« Dalje pravi, »da so se prvi ljudje pojavili na zemlji takrat, ko so te opice začele hoditi po dveh nogah.«

Svetovni tisk je veliko pisal o odkritjih tako imenovanih »človeških kosti« v Tanganjiki v Afriki. Dr. Leakey, ravnatelj muzeja v Nairobi v Keniji, naj bi s svojimi pomočniki tam našel ostanke najstarejšega človeka na zemlji.

Na severni meji Tanganjike, kakih 300 km vzhodno od jezera Viktorija, je reka Olduvai približno pol milijona let prinašala in odlagala naplavine v dolini, ki se imenuje Serengeti. Naplavine so dosegle višino 100 m. Ze od leta 1911 tam izkopavajo; zlasti od leta 1931 se je dr. Leakey s sodelavci zanimal za živalstvo in za človeka. Odkrili so 11 različnih plasti. Na najnižji naplavini so našli zelo preprosto obdelan kamen na eni ali na dveh straneh, pa samo na enem koncu. Sklepali so, da je tedaj, ko je nastala ta plast — to je pred 500.000 leti — bival človek v teh krajih. Lovil naj bi na obrežju jezera, imel tam svoje delavnice kamna in prve nasebine v pokrajinah pod tamkajšnjimi vulkani. Upali so, da bodo našli človeške okostnjake, ki bi jih potrdili v tej domnevi.

»Senzacionalna« odkritja, kakor so jih označevali, iz struge Olduvai so objavili leta 1960 na IV. panafriškem kongresu v Leopoldvillu in v februarju 1961 v »Narodni geografski družbi« v Washingtonu. Gre za odkritje dveh zob in ene precej dobro ohranjene lobanje. Učenjaki pravijo, da so ti ostanke podobni okostnjakom tipa avstralopitekov, ki so jih našli drugod v Afriki, na Kitajskem in v Indoneziji. Tako izkopanine v strugi Olduvai ne prinašajo nič novega, ampak samo potrjujejo, da so v zemeljskih plasteh iste starosti našli ostanke, ki dokazujejo, da so ljudem podobna bitja — imenujejo jih hominide — bivala tudi drugod nekako v istem času, ki naj bi izdelovala enako ali še bolj popolno orodje.

Ali pa to obdelovanje orodja dokazuje, da ga je napravil človek?

Ze leta 1838 je Francoz Bouchez de Perthes, ki je pri izkopavanju našel nekaj obdelanih kamnov, vzkliznil: »Ti ostanke, čeprav nepopolni, ne dokazujejo bivanja človeka manj kakor vse umetnine v Louvres.«

Delo, narejeno za gotov namen, so do sedaj na splošno smatrali za dokaz umnih bitij v nasprotju z drugimi, ki nimajo uma, torej za dokaz bivanja človeka poleg živali. V zadnjih letih pa so nekateri znanstveniki začeli pripisovati obdelovanju nekaterih reči in njih rabo bitjem, ki niso bili ljudje. Tak naj bi bil primer bitij, ki jih imenujejo avstralopiteki.

Njihova postava, kolikor morejo sklepati iz okostij, ki so jih našli, je podobna opicam, vendar z nekaterimi znaki, ki jih bolj približujejo človeku, kakor sedaj živčice opice. Ljudem so podobni zlasti po obliki zob in medenice. Ta pa je v tesni zvezi s hojo avstralopitekov, ki so hodili bolj pokonci, kakor hodijo sedaj najbolj ljudem podobne opice, antropoidi. Tudi druge oblike jih bolj približujejo človeškemu znaku. Če pa se natančneje pregledajo: lobanja, nosne kosti in zlasti velikost možganov, je treba reči, da ta bitja spadajo v vrsto opic. Velikost možganov n. pr. pri afriškem avstralopiteku znaša 450 cm³, pri sedanji gorili 655 cm³, pri ljudeh pa možgani presegajo 2000 cm³. Čeprav se avstralopiteci po zobovju, skoraj pokončni hoji in še drugih znakih približujejo človeku, vendar po velikosti možganov in še po drugih splošnih znakih spada med bitja, ki so nižja od človeka.

Ta bitja naj bi izdelovala in uporabljala orodje. Tako so v Makapanu leta 1933 na-

šli rogove, čeljusti in rogovje ungulatov, poleg njih pa dosti razbitih lobanj. Sklepali so, da so bitja — avstralopiteki — iskali živali, ki niso imele posebno velike lobanje, so jih razbili z rogovi, da so pojedli možgane.

Avstralopiteki naj bi tudi rabili ogenj. Leta 1923 so v Makapansgatu v Transvaalu našli nekaj koščkov oglja. Pozneje pa so prav tam našli ostanke avstralopiteka. Razlagali so, da je bil ta povzročitelj ognja.

Leta 1956 in 1957 so našli v Sterkfonteinu obdelane kamne. Ze prej so tam odkrili okostje plesiantropa. Zatrjevali so, da jih je ta obdelal za gotov namen.

A vse te razlage so negotove. Drugi pravijo, da so mogle biti hijene, ki so zdrobile kosti in pojedle možgane tistih živali. Dokaz, da bi avstralopiteki uporabljali ogenj, ni jasan. Požar je mogel tam nastati iz drugih vzrokov, n. pr. od strele. V času, ko so živeli avstralopiteki, so tudi že nastopili prvi ljudje, zato ni nobenega dokaza, da bi tista bitja izdelovala in uporabljala kakšno orodje.

Antropoidi, to so sedaj živčice opice, ki so najbolj podobne človeku, uporabljajo palico, da si približajo hrano ali se z njo branijo. Uporabiti znajo celo stole, zabojce, mize, da stopijo nanje in pridejo do hrane. Včasih si tudi orodje na nek način pripravijo, n. pr. odrgajo vejo drevesa, da jim služi za palico, odvijajo vrvi, zravnajo žico, da jo podaljšajo. To naredijo, ker so tako videle na drugih. Ne morejo pa drugim zapustiti, kar so se naučile. Mladiči imajo vrojena nagnjenja, ne pa pridobljenih izkušenj.

Kakor sedanje opice, tako so tudi opice, ki jih imenujejo avstralopiteke, mogle uporabljati kamne, kosti, rogovje, da so dobile plen. Ne gre torej za kulturo, ki je ta bitja niso imela, marveč le za čudno spoznanje, kakršnega imajo živali; ne gre za zavestno delovanje umnega bitja, ampak za živalski nagon.

S tem pa ni rečeno, da nagonsko delovanje ni pametno. Vsa živa bitja, rastline in živali, delujejo za določen cilj, pa pametni ni v njih. Um more biti tudi izven tistega, ki deluje. Podobno je moglo biti z avstralopiteki in drugimi živimi bitji, ki ne živijo več. Če se izdelovali in uporabljali ogenj, iz tega še ne sledi, da so bila umna bitja. Čutno spoznanje živali je mnogovrstno in čudovito, še mnogo bolj kakor izdelovanje orodja ali uporaba ognja.

Treba je samo opazovati in študirati čebela, ptice, bobre in druge živali, pa se bomo o tem prepričali. Čebela opravlja svoje delo po težkih računih kemije in matematike. Pri izdelovanju sate je rešila težko vprašanje, kakšno obliko morajo imeti posodice, da se doseže največja prostornina pri najmanjši porabi voska. S težavo more napraviti tak račun celo največji računar. Čebela pa jih izdeluje z največjo natančnostjo, ne da bi se tega učila. Tako pač deluje, ker je prešla za svoje delovanje nagon od neskončno drugega Uma, kakor so ga prejele druge živali in tudi opice.

Da kakšno bitje ima v sebi um, moremo spoznati iz tega, če se iz spoznanja posameznih stvari more dvigniti do splošnih pojmov, če je sposobno moralnih in verskih dejanj. Tudi je važen način, kako dejanja vrši. Če jih ponavlja vedno na isti način, gre za čutno, ne za umsko spoznanje. Razlika med umskimi in čutnimi zmožnostmi je prav v tem, da z umom bitje prehaja k splošnim pojmom, čuti pa so vezani na snov in je zato vedno delovanje konkretno in določeno. Pri delovanju umnega bitja je možen napredek, pri živalih, ki imajo samo čute, je samo enako ponavljanje.

Pri bitjih, ki so jih odkrili v Tanganjiki in drugod po svetu je vprav ta težava. Ne gre tu za človeka, ampak gre za opice, za živali, ki nimajo uma in je njihovo delovanje omejeno samo po čutnem spoznanju.

Burna razprava o deželi Furlanija - Jul. krajina

Poslanska zbornica v Rimu nadaljuje razpravo ustavnega zakonskega osnutka o ustanovitvi dežele s posebnim statutom Furlanija-Juljska krajina. Doslej je odobrila pet členov od skupno 71. S sprejemom prvih treh členov je italijanski parlament dejansko že odobril ustanovitev nove dežele z glavnim mestom Trstom.

Ze takoj v začetku se je pokazalo, da bo razprava o ustanovitvi samostojne dežele Furlanija-Juljska krajina (pokrajine Trst, Gorica in Videm) zelo zanimiva in živahna; to se je tudi uresničilo. V začetno splošno debato je poseglo skoro trideset govornikov, od fašistov do komunistov. Največ govornikov so mobilizirali misini (devet), katerih poslanec Almirante je prekosil vse dosedanje govornike v italijanskem parlamentu. Govoril je nič manj kot 7 ur in 45 minut. S tem je prekosil prvenstvo v dolgotrajnosti govora komunističnega poslanca Capalozze, ki je leta 1953 imel 7 ur in 40 minut dolg govor proti volilnemu zakonu. — Da bi razpravo še bolj zavlačevali, so predložili še cele

Sprejem goriskega nadškofa msgr. Pangrazia v Katoliškem domu: msgr. Novak izreka dobrodošlico. Ob straneh msgr. Gregorec in msgr. Klinec

desetine popravkov skupno z ostalimi desničarskimi strankami, ki nasprotujejo ustanovitvi nove dežele.

Da bi tej obstrukcionistični politiki desničarskih poslancev napravili konec, je zbornica na predlog demokrščanskega poslanca Spene sprejela v smislu svojega pravilnika sklep, da bo zasedal nepretrgoma, dokler ne bo izglasovan zakonski predlog o ustanovitvi dežele Furlanija-Juljska krajina. Za predlog o nepretrganem zasedanju so glasovali poleg

demokristjanov, še socialisti in komunisti.

Namen tega sklepa je izčrpati govornike desnice, ki skušajo z dolgimi govori in vrsto popravkov zavleči razpravo v nedogled, ter omogočiti poslanca vladne večine, da se izmenoma odpočijejo in tako zagotovijo potrebno večino pri glasovanjih o posameznih členih zakonskega predloga.

Poslanska zbornica je tudi sprejela sklep, da se mora razprava o statutu dežele Furlanija-Juljska krajina zaključiti do 21. t. m.

Sence nad neodvisno Alžirijo

Ali se bo v Alžiriji po tolikih žrtvah in preliti krvi ohranil mir? To je vprašanje, ki si ga danes vsi postavljajo spričo negotovega nastanega položaja, ki še traja zaradi težkih političnih sporov med glavnimi alžirskimi prvaki. — Kot znano leži jedro spora v pojmovanju poslanstva narodnoosvobodilne vojske po doseženi neodvisnosti dežele. Predsednik začasne alžirske vlade Ben Kadda smatra, da se je vloga vojske v glavnem izčrpala in je zato prav na predvečer 1. julija t. l., ko je Alžirija začela stopati na pot neodvisnosti s plebiscitarnim ljudskim glasovanjem, razpustil glavni stan narodnoosvobodilne vojske, pri čemer so bili prizadeti trije polkovniki.

S tem aktom je hotel Ben Kadda omejiti vpliv vojske v novonastajajoči državi, zgledujoč se po generalu De Gaulle, ki se, dokler ni uspel ukrotiti francoskih polkovnikov v Alžiriji, sploh ni mogel niti lotiti reševanja alžirskega vprašanja. Isto načelo je vodilo predsednika začasne alžirske vlade, ki je ravnotako naletel na iste težave kot De Gaulle. Razpustitvi glavnega stana alžirske osvobodilne vojske se je odkrito uprl podpredsednik začasne alžirske vlade Ben Bela, ki je odklonil odhod iz Tunisa v Alžir z ostalimi člani začasne alžirske vlade ter se raje zatekel v Kairo k Nasserju, odkoder skuša z vrsto izjav opravičiti svoje zadržanje ter vplivati na razvoj dogodkov, da bi se zasukali v njegov prid. Pri tem računata na simpatije, ki jih uživa pri oddelkih alžirske vojske, zlasti onih, ki so bile do pred dnevi nastanjene v Maroku in so se nato premaknile na alžirsko ozemlje, kjer so v smislu evianskih sporazumov prevzele obmejne položaje, ki so jih doslej držale francoske čete. Te čete so se namreč odkrito postavile na stran Ben Bele. Prav tako so enote osvobodilne vojske zavzele prefekturo v Ora-

nu in postavile svojega prefekta. Njihov predstavnik je izjavil, da je vojska odločna spoštovati evianske sporazume, da pa razen nacionalnega sveta alžirske revolucije ne priznava nobene druge oblasti. — V ostalih mestih nadzoruje položaj časna alžirska vlada.

Kljub temu je položaj še vedno nejasen in bojzani za državljansko vojno niso še povsem izginile. Nekaj upanja, da se spor zna mirno urediti, je videti v odhodu vladne delegacije na pogajanja v Maroko z zastopniki Ben Bele.

NASSER V OZADJU

Slučaj Ben Bele ni nov; primeril se je že v Tuniziji, kjer je sporazumu s Francijo odločno nasprotoval Sala Ben Youssef, ki se je prav tako zatekel v Egipt, odkoder je leta in leta rovaril, sporazumno z Nasserjem, proti tunizijskemu predsedniku Burgibi. Spričo tega precedenta mnogi sumijo, da je egiptovski diktator, kljub temu da na zunaj skuša na vse načine posredovati med Ben Belo in Ben Kaddo, v srcu na strani Ben Bele, katerega naj bi bil pripravljen javno podpreti, ko bi se položaj občutno spremenil v njegovo korist. V ostalem ni nobenega dvoma, da sta Nasser in Ben Bela za vojaško protizahodno diktaturo.

Drugače je položaj po vsej deželi miren. Po večdnem slavlju so se Arabci ponovno vrnili na svoje delo. Le v Oranu se duhovi ne morejo še pomiriti. Tu je neodvisna Alžirija pretekli teden ponovno videla teči kri in sicer prav na dan, ki je bil oklican za narodni praznik (5. julij). Iz še nepojasnjenih razlogov in okoliščin je med neko manifestacijo prišlo do streljanja na množico. Policija je odgovorila z orožjem; tragična bilanca je bila več desetih mrtvih Arabcev in Evropejcev.

Upati je, da je to bil osamljen

primer, ki se ne bo več nikjer ponovil. Tako arabski kot evropsko prebivalstvo je sito krvavega obračunavanja. Zaradi tega je upati, da bo tudi v sporu med alžirskimi voditelji prevladala zmernost, in se bo neodvisna Alžirija lahko lotila splošne gospodarske in socialne obnove.

Po srečanju De Gaulle - Adenauer

Nemški kancler Adenauer se je vrnil domov iz Francije, kjer je imel s francoskim predsednikom De Gaulle uradne politične razgovore. To je bil prvi uradni obisk nemškega visokega državnika v Parizu, čeprav sta se v zadnjih dveh letih oba državnika (De Gaulle in Adenauer) večkrat srečala in razgovarjala. Toda obisku Adenauerja preteklega tedna so v Parizu nalašč hoteli dati uradno obeležje v znamenju francosko-nemške sprave. Koliko se je to posrečilo, bo pokazala bodočnost. Francoska javnost je sprejela visokega predstavnika dežele (Nemčije), ki je v manj kot sto letih trikrat vdrla z vojsko v Francijo, z mešanimi občutki. Če izvezememo organizirane skupine, ki so zvižgale Adenauerjevemu mimohodu in tu pa tam kak boječ aplavz, mu niso Parizani izkazali drugega kot hladno vljudnost. V tem se strinja večina objektivnih opazovalcev.

Predmet razgovorov so bili: evropska unija, pridružitve Velike Britanije SETu, odnosi Vzhod-Zahod s posebnim ozirom na Berlin in nemško vprašanje, reorganizacija Atlantske zveze, atomska avtonomija Francije ter odnosi Evropa-Amerika. — Zaključno poročilo omenja v prvi vrsti pomen razgovorov o politični povezavi med zahodnimi evropskimi državami. V ta namen nameravata oba državnika sklicati v najbližji bodočnosti vrhunski sestanek predsednikov vlad vseh zainteresiranih držav, da se o tej povezavi pomenijo.

Zaključki, ki jih lahko potegnemo iz francosko-nemških razgovorov so naslednji: Nagibi, ki so oba priletna državnika (Nadaljevanje na 3. strani)

KRŠČANSKI NAUK

SMRTNI GREH

Pri zadnji večerji je Jezus rekel apostolom: »Resnično, povem vam: Eden izmed vas me bo izdal.« Silno so se razžalostili in začeli so drug za drugim vpraševati: Gospod, ali sem jaz? Jezus je odgovoril: »Gorje tistemu človeku, ki bo Sina človekovega izdal; bolje bi bilo zanj, če bi se ne bil rodil.« (Mt 26, 21-24).

Juda ni poslušal božjega opomina — in je grešil. Tudi mi grešimo, ako hoté in vedé prestopimo kako božjo zapoved. Mnogi gredo tako daleč, da cenijo kak prepovedan užitek ali dobiček ali čast itd. bolj kot samega Boga. Taki se hudo pregrešijo.

Smrtni greh stori, kdor stori kaj zoper božjo voljo v važni stvari, in sicer tako, da greh jasno spozna in popolnoma privoli vanj.

Smrtni greh je največja krivica zoper Boga. — Grešnik se z njim obrne od svojega Stvarnika k stvarim in ljubezen svojega dobrega Očeta in svojega križanega Odrešenika poplača z grdo ne-hvaležnostjo.

Smrtni greh je pa tudi strašna nesreča za človeka: oropa ga življenja milosti, božjega prijateljstva in vseh zasluženj za nebasa ter mu nakoplje časne kazni in večno pogubljenje. »Kaj namreč človeku pomaga, če si ves svet pridobi, svojo dušo pa pogubi?« (Mat 16, 26).

Dokler se človek, ki je napravil smrtni greh, ne spreobrne, je mrtev za nebasa in nezmožen služiti si nebasa z dobrimi deli (molitvijo, postom ali z miloščino). A Bog mu zamore dati prav zaradi teh dobrih del milost pravega kesanja in trdnega sklepa, to se pravi: milost spreobrnjenja.

Pogosto ponavljan smrtni greh vodi v grešno navado, nevarno pokvarjenost, nazadnje v zaslepljenost, da se tak človek niti ne pusti več rešiti. — Tak je v silni nevarnosti, da bo nespokorjen umrl in da bo večno od Boga zavržen. »Trdovratno srce bo imelo hud konec in kdor nevarnost ljubi, v njej pogine.« (Sir 3, 26).

Sveta Olga Kijevska

Sv. Olga Kijevska (11. julija) je bila žena velikega kneza Igorja, ki je v desetem stoletju vladal v državi, ki je nastala po združitvi novgorodske kneževine s kijevsko. Igor je bil pogan, a njegova žena je Rusijo odprla krščanskim vplivom.

Leta 945 so Olginega moža, kneza Igorja, umorili. Po moževi smrti je vlado prevzela Olga sama, ker je bil prestolonaslednik Svjatoslav še premlad. Vladala je dobrih deset let.

Kdaj je Olga spoznala krščanstvo? Na to vprašanje ni mogoče odgovoriti. Če se je s Kristusovim naukom seznanila pred moževo smrtjo, so ji družinske in državne prilike onemogočile krst. Verjetno je krščanstvo spoznala šele pozneje. Vsekakor je morala krščanska vera njeni blagi čudi in njeni skrbni za državo zelo prijati.

Krst je prejela v Carigradu za vlade cesarja Konstantina Porfirogeneta leta 957. V Carigradu bi rada dobila tudi misijonarjev za ruske dežele, a se z Grki ni mogla sporazumeti. Obrnila se je zato na zapad do nemškega cesarja Otona I. Leta 961 je Oton poslal v Rusijo škofa svetega Adalberta, ki je do tedaj živel v Trierju. Škof Adalbert je začel širiti krščanstvo v zapadnem latinskem obredni in tudi v slovanskem obrednem jeziku.

Svojega sina Svjatoslava je Olga navedla h krščanstvu, a poganška stranka ga je pa le trdno pridobila zase. Postavil se je na čelo poganstva in se spustil v boj

s krščanstvom, ker se mu je zdela vera tujcev, ki pohlepno gledajo po Rusiji. Žal so bili velikopotezni načrti svetih bratov Cirila in Metoda, ki bi Slovane uvrščali kot polnopravne člane v Kristusovo Cerkve, takrat že pokopani.

Leta 962 je po vsej Rusiji izbruhnil upor zoper kristjane. Olga je bila odstavljena od vlade, vsi krščanski plemiči so izgubili zemljo, ves Olgin dvor je bil razgnan; škof Adalbert je moral bežati in si je z begom rešil življenje.

Svjatoslav je potem razširil in okrepil svojo državo. Podvrgel si je severno od Črnega morja Hazare, ki so bili povečini sprejeli judovsko vero, in pa Bolgare. Proglasil se je celo za bolgarskega carja in bival v Bolgariji.

V Bolgariji je v bolj pravilni luči spoznal krščanstvo, ki je bilo v vzhodnem obredni in slovanskem obrednem jeziku razširjeno že po vsej deželi. Kmalu so pa Svjatoslavu iztrgali Bolgarijo Grki in ko se je leta 972 vračal v Rusijo, so ga napadli divji Pečenegi in ubili.

Olga je umrla v Kijevu leta 969. Kristusove vere v Rusiji sicer ni mogla širiti. Bila pa je, kot lepo pravi ruski letopisec Nestor, kakor jutranja zarja, ki je svojemu ljudstvu napovedala lepšo dobo.

Njeno delo je nadaljeval njen vnuk sveti Vladimir, katerega spomin praznujemo 15. julija.

Priprave v baziliki sv. Petra v Rimu

Glavna ladja v cerkvi svetega Petra v Rimu se naglo spreminja v veličastno sejno dvorano. Po vsej dolžini ladje so narejene tribune, ki se stopničasto dvigajo. Pri glavnem oltarju bo sedež svetega očeta, pred njim je pripravljenih 88 sedežev s klečalnikom in mizico za kardinale. Za škofo je pripravljenih 2265 prostorov, to se pravi: sedežev s klečalnikom in mizico. Poskrbljeno bo za vse, kar bi moglo olajšati delo koncila. Povsod bodo napeljeni mikrofoni in telefoni. Znameniti bronasti kip apostola Petra bo oblečen v papeška oblačila, da simbolizira prisotnost prvega poveljarja svete Cerkve in njegovo varstvo nad Cerkvijo. Pred kipom bo pripravljen premični oltar, ki ga bodo lahko premaknili v sredo cerkve, da ga bodo videli vsi člani koncila in bodo z lahkoto prisostvovali sveti maši. Na oltarju bo vedno evangelijska knjiga.

Zavod za sociologijo v Kerali

Cerkev v Indiji se zelo trudi, da bi se zboljšal socialni položaj tamkajšnjega prebivalstva. Za zboljšanje pa je treba poznati pravo pot. Nedavno so v Kalkuti blagoslo-

vili temeljni kamen za inštitut socialnih ved. Novi zavod bodo vodili jezuiti. Prav tako bodo jezuiti prihodnje jesen odprli industrijsko šolo za 150 vajencev in tudi središče za izpopolnjevanje delavcev.

Španski socialni teden

V Španiji bodo imeli letos 31. socialni teden, in sicer od 17. do 23. septembra. Obravnavali bodo temeljna vprašanja španskega poljedelstva na podlagi socialne okrožnice »Mater et Magistra«.

Sv. Terezija Avilska v filmu

V Španiji pripravljajo film o sv. Tereziji Avilski. Režira ga znani španski režiser zgodovinskih filmov Juan de Orduna. V filmu bo prikazano delo in trpljenje te velike svetnice.

Stoletna prvoobhajanca

Dva nad sto let stara moža na misijonu Mboshu v Tanganjiki sta prejela prvo sveto obhajilo. Ko sta se pripravljala na sveto obhajilo, sta večkrat naredila pet kilometrov dolgo pot. Enemu je ime Jožef, drugemu Luka. Vatikanski list Osservatore Romano je prinesel sliko, ki kaže starčka pri prvem sv. obhajilu.

IZREDNO IN PRISRČNO SLAVJE V KATOLIŠKEM DOMU

Goriški nadškof med slovenskim ljudstvom

V kratkem razdobju šestih mesecev je Katoliški dom v Gorici doživel že obisk dveh goriških nadškofov: v februarju je msgr. Hijacint Ambrosi kot goriški vladika slovesno otvoril novo dvorano katoliških Slovencev, sedaj pa je dober mesec po svojem prihodu v Gorico prišel med nas novi vladika msgr. Andrej Pangrazio. Z obiskom obeh nadškofov smo goriški Slovenci pravzaprav začeli in zaključili svojo letošnjo kulturno sezono, česar še nismo nikdar doživeli.

Posebna slavnostna atmosfera je vladala že dolgo pred prihodom g. nadškofa. V lepo okrašenem atriju so ljudje nestrpno pričakovali, kdaj se bo približala peta ura in z njo avto prevzvišenega. Točno ob petih je bil msgr. Pangrazio že ob vhodu v dvorano, kjer ga je pričakoval starosta goriških duhovnikov msgr. Alojzij Novak. V svojem pozdravu je med drugim poudaril, da je Katoliški dom namenjen predvsem naši mladini, ki naj se tu ohranja pred kvarnimi vplivi. Msgr. Novak je dalje dejal, da smo narodna manjšina v italijanski državi, priznani od najvišjih oblasti. Za zaključek je še spomnil na veliko vdanost Cerkvi, ki jo podjedujemo od svojih prednikov.

POZRAVI V PESMI IN BESEDI

Viharno ploskanje nabito polne dvorane in galerije je nato pozdravilo vhod gospoda nadškofa, ki je v spremstvu številnih kanonikov in skoraj vse slovenske goriške duhovščine prisel na svoj sedež v prvi vrsti. Tu so mu male deklice izročile šopek in ga pozdravile z deklamacijo. Oder, tudi slavnostno okrašen, je bil že odprt, in mogočen zbor združenih pevcev iz Gorice, Pevme, Standreža, Števerjana in Jazbin je pod vodstvom g. Stanke Jeričia odpel slovesen »Ecce Sacerdos Magnus«, ki je z močnimi akordi tudi izzvenel kot prvi pozdrav slovenskih pevcev svojemu nadškofu.

Sledil je nagovor msgr. Franca Močnika, ki je v klenih besedah prikazal g. nadškofu pristne krščanske tradicije slovenskega naroda, ki gredo že tisočletje nazaj v dobo sv. bratov Cirila in Metoda. Te vrednote — je poudaril govornik — so ostale neskaljene preko težkih časov turških vpadov, protestantske reformacije, zagrizenega liberalizma in dandanes brezbožnega komunizma. V nadškofu vidimo svojega očeta in zaupamo, da nam bo stal ob strani v vseh težavah. Nato je msgr. Močnik še v slovenščini prikazal pomen škofovske službe in težke naloge nadpastirjev.

Vse te vzvišene misli je kot odziv množice potrdila himna »Najvišji Vsemogočni Bog« v izvedbi združenih zborov. Program pa je obsegal tudi posamezne zборе iz mesta in dežele. Tako so nastopili zbor dekliške Marijine družbe s pesmijo »Ave Maria« ter števerjanski mešani zbor, ki je zapel pesem »Dobri Jezus«.

V imenu katoliških laikov in izobražencev je g. nadškofa pozdravil dr. Martin Kranner. Predvsem je podčrtal dejstvo, da so se prav Slovenci med prvimi odzvali papeškemu klicu za okrepitev katoliških vrst, in prav v Gorici je to veliko nalogo začel veliki škof dr. Anton Mahnič. Slovenski narod je vedno, in tudi danes, v veliki večini katoliški narod, ki se pa mora boriti v današnji dobi z brezbožnim materialističnim komunizmom, ki je tudi na Goriškem zahteval svoje žrtve. Dr. Kranner je po drugi strani omenil za Slovence nesrečno dobo med obema vojnama, ko se je samo v cerkvi lahko še ohranila naša beseda. Pa tudi sedaj naš jezik še ne uživa tistih naravnih pravic, ki bi jih v krščanski družbi moral imeti. Zato je govornik prosil gospoda nadškofa, naj zastavi tudi v tem pogledu svojo pomoč. — Tudi dr. Kranner je nato povzel glavne misli v slovenščini.

Zopet so spored nadaljevali zborovski deli, da tako nadškof spozna prav to glavno panogo kulturnega delovanja Slovencev, in da se mu predstavijo pevci iz vseh delov škofije. Moški zbor iz Jazbin je zapel pesem »Gozd šumi«. Mešani zbor iz Standreža je izvajal pesem »Pozdravljam te, Savinjski dol«. Oktet Planika je zaključil ta drugi pevski del s pesmijo »Tam, kjer pisana so polja«.

Izenačenje črncev

Popolno izenačenje črncev z belimi prebivalci zahteva čikaški kardinal Meyer v svojem nedavnem pastirskem pismu. Kardinal pravi: »Cerkve ne pozna nobenih razlik med rasami, zato jih tudi verniki ne smejo poznati.«

Deklica izroča šopek g. nadškofu

NADSKOF MSGR. PANGRAZIO NA ODRU

Ko se je odprla zavesa in je sredi odra stal g. nadškof, je dvorana enodušno zagrmla v mogočen aplavz, ki ni in ni hotel ponehati. Prevzvišeni je z obema rokama pozdravil navdušeno občinstvo, tako da je proti koncu moral že kar miriti navzoče. Za hip kar ni prišel do besede, videlo se je, da ga je iskren in prisrčen, skoraj družinski pozdrav občinstva globoko ganil in prevzel. Nadškof msgr. Pangrazio je zato dejal, da mu danes, kot malokaterikrat, beseda težko privre na dan, in izrazil svoje ganljivo zadovoljstvo in srečo, nad doživetim sprejemom. Izrekel je tudi občudovanje in pohvalo nad Katoliškim domom, ki da je sad modrosti in preudarnosti.

Gospod nadškof je nato v besedah, ki so imele skoraj prijetno obliko razgovora, izrazil svojo očetovsko ljubezen in skrb za vse naše vernike. Dodal je, da seveda sedaj žal še ne razume slovenskega jezika, da pa se bo ob prihodnji priliki že potrudil nagovoriti naše ljudi v slovenskem jeziku. Te besede, kakor tudi razne druge, so pri občinstvu izzvale navdušeno odobravanje. Msgr. Pangrazio je tudi spomnil, kako je sv. očetu Janezu XXIII. prav glede nepoznanja slovenskega jezika izrazil svojo zaskrbljenost, pa da je pri tem papež dobrohotno namignil na njegovo mladost... Kar zadeva slovenske vernike v nadškofiji, je dejal g. nadškof, predstavljajo ti enak delež z ostalimi, in prav zato tu ni govora o nikaki manjšini, kakor na drugih področjih.

Nato je prevzvišeni v treh temeljnih točkah razčlenil svoje misli glede krščanskega življenja v nadškofiji. Poudaril je zlasti važnost krščanskega nauka in zakramentalnega življenja, organizirano dejavnost katoličanov ter njeno vzporeditev in slednjič skrb za duhovniške poklice. Posebno za to je priporočal vsem veliko goreče molitve, da bomo dobili potrebno

število novih duhovniških poklicev. G. nadškof je svoj govor zaključil z voščilom in pozdravom vsem našim vernikom ter njih družinam, kjerkoli naj se nahajajo. Burno ploskanje je zopet pokazalo veselje in hvaležnost množičnega občinstva, ki je spremljalo g. nadškofa do zopetnega prihoda v dvorano. Vsi smo res imeli vtis, da so nadškofove besede prišle naravnost iz srca ter da jih je narekovala prava krščanska skrb za vso cerkveno občino, tudi v mnogoterosti jezikov, tradicij in navad.

Pester program slavnostne akademije sta zaključili še dve pesmi združenih zborov. Prva je bila na vrsti »Zdravljica«, v znamenje bratstva med vsemi narodi. Vedno lepa »Marija, skoz življenje« pa je prikazala stare marijanske tradicije Slovencev. Ob slovesu pa je zadonela iz dvorane »Lepa si, lepa si, roža Marija«. Tudi g. nadškof je obrnjen proti občinstvu vidno ganjen stoji poslušal obe kitici te ljudske pesmi. Prej še smo vsi skupaj zmolili očenaš in zdravamarijo. Nato je vse do izhoda spremljalo našega nadškofa toplo ploskanje.

Prevzvišeni si je potem v spremstvu kanonikov ogledal še ostale prostore Katoliškega doma.

Nedeljska slovesnost je pokazala sinovska čustva, ki jih slovenski verniki goriške nadškofije gojijo do svojega nadpastirja. Vdanost, ki so jo pokazali v dvorani, je bila čisto spontana in pristna. Mislimo, da je nadškof Pangrazio redkokdaj, zlasti v goriški škofiji, doživel tako prisrčen sprejem. Prav gotovo to prvo srečanje ne bo zadnje. Tudi mi izrazimo na tem mestu g. nadškofu našo iskreno hvaležnost za jasne besede in bogate smernice za plodno delo v škofijskem okviru. Istotako izrekamo tudi toplo zahvalo prirediteljem akademije in vsem, ki so pri njej nesebično sodelovali.

A. B.

Nadškof msgr. Pangrazio odzdravlja navdušenemu občinstvu

Katoliški in verski tisk v Sloveniji

Pred časom se je rojakinja I.F. iz Celvanda v USA obrnila s pismom v Ljubljano, da ji povedo, kako je tam z verskim tiskom. Odgovorili so ji v »Rodni grudi« (izseljenški list, ki se tiska v Ljubljani). Povedali so ji, da v Sloveniji izhaja verski časopis Družina, da so do sedaj izdali 1 molitvenik V občestvo združeni, celotno sv. pismo, Mali krščanski nauk, knjigi Kartuzijani na Slovenskem in Duhovnik s svojim Bogom, Mali obrednik ter 2 različni Cerkevni ljudski pesmarici. V pripravi da je še nekaj knjig. Poleg tega izdaja Cirilmetodijsko društvo list Nova pot ter redno stenski koledar, razglednice in podobne za prvo obhajilo. »Rodna gruda« nato zaključuje: »Iz teh podatkov ne bo težko ustvariti si sodbo o tem, kako je z verskim tiskom pri nas.«

Da bo seznam res vsega verskega tiska, kar ga je pri nas po 1945 izšlo, popoln, naj dostavimo, da je 1946 v Celju izšlo sv. pismo Novega zakona. Na to knjigo so v Ljubljani verjetno pozabili. — To pa je tudi vse, kar je v 17 letih v Sloveniji tiskano izšlo ali se izhaja!

Nevedni bravec, ki je prebral zgornje podatke, si bo morda mislil: »Glej no, saj to pa ni tako malo! Verski in katoliški tisk torej uživa v Sloveniji vso svobodo! Kako bi sicer mogle iziti zgoraj navedene publikacije!«

Kdor bi tako sodil, bi sodil zelo površno. Treba se je le spomniti, koliko verskega in katoliškega tiska je pred vojno, preden so prišli komunisti na oblast, izhajalo v Sloveniji. Zato priobčujemo nepopoln seznam verskega in katoliškega tiska (to se pravi takega, ki je dnevnice dogodke, prosveto in kulturo presojal s katoliškega vidika) v Sloveniji leta 1939:

Bogoljub, Ljubljana; Bogoslovni vestnik,

Ljubljana; Cerkev in dom, Bled; Cerkevni glasbenik, Ljubljana; Cerkevni glasnik, Tržič; Cerkevni vestnik, Kamnik; Cerkevni vestnik, Moste v Ljubljani; Cvetje z vrhov sv. Frančiška, Ljubljana; Čas, Ljubljana; Časopis za zgodovino in narodopisje, Maribor; Delavska pravica, Ljubljana; Dom in svet, Ljubljana; Domo-ljub, Ljubljana; Glasnik presv. Srca Jezusovega, Ljubljana; Gorenjec, Kranj; Izseljenški vestnik, Ljubljana; Jeglič, Ljubljana; Katoliški misijoni, Groblje pri Domžalah; Kmečka žena, Maribor; Kraljestvo božje, Stična; Kranjski zvon, Kranj; Kres, Groblje pri Domžalah; Križ, Novo mesto; Ljudski oder, Ljubljana; Luč, Ljubljana; Mala cvetka, Kodeljevo v Ljubljani; Mali vestnik, Videm-Dobrepolje; Marijin list, Dolenja Lendava; Mentor, Ljubljana; Mi Bežigradjci, Bežigrad v Ljubljani; Mi mladi borci, Ljubljana; Mi mladi delavci, Ljubljana; Mladika, Celje; Na mejah, Jesenice; Naš dom, Maribor; Naša fara, Toplice pri Novem mestu; Naša moč, Ljubljana; Naša zvezda, Ljubljana; Naš list, Groblje pri Domžalah; Naš zvon, St. Vid nad Ljubljano; Nedelja, Maribor; Nova zapoved, Ljubljana; Növine Slovenske Krajine, D. Lendava; Odmev iz Afrike, Ljubljana; Oglasnik lavantinske škofije, Maribor; Pevec, Ljubljana; Ponedeljski Slovenec, Ljubljana; Regnum Christi, Ljubljana; Salezijanski vestnik, Ljubljana; Samarijan, Videm-Dobrepolje; Slovenec, Ljubljana; Slovenski delavec, Ljubljana; Slovenski dom, Ljubljana; Slovenski gospodar, Maribor; Slovenski učitelj, Ljubljana; Straža v viharju, Ljubljana; Škofijski list, Ljubljana; Tuji svet, Groblje pri Domžalah; Vera in življenje, Ljubljana; Vestnik Prosvetne zveze, Ljubljana; Vigred, Ljubljana; Vrtec, Ljubljana; Vzajemnost, Maribor; Zagorski zvonovi, Zagorje ob Savi; Zamorček, Ljubljana.

Poleg tega je med obema vojnoma vsako leto izšlo po nekaj desetih katoliških verskih knjig. Cele strani bi napolnili, če bi hoteli priobčiti njih naslove.

Katoliško tiskovno društvo v Ljubljani je imelo najmodernejšo tiskarno na vsem Balkanu, ne samo v Jugoslaviji. Tudi razni redovi so imeli svoje tiskarne (frančiškani, lazaristi, salezijanci). Leta 1945 so vse te tiskarne komunistične oblasti zaplenile in si jih prisvojile.

Sedaj pa primerjajmo, kaj smo imeli Slovenci, ko je še bila verska svoboda, in kaj imajo sedaj naši rojaki doma: Takrat 65 dnevnikov, tednikov, mesečnikov, danes 1 štirinajstidnevnik in 1 mesečnik.

Takrat na stotine različnih verskih knjig in knjižic, danes vsega skupaj 9 knjig v 17 letih!

Takrat svoje tiskarne, danes nobene! In vse to kljub temu, da se je leta 1953 pri ljudskem štetju 84,4 odstotkov Slovencev priznalo za katoličane!

Zaključujemo z »Rodno grudo«: »Iz teh podatkov ne bo težko ustvariti si sodbo o tem, kako je z verskim tiskom pri nas!«

VPRAŠUJETE — ODGOVARJAMO

Od Sv. Jakoba

»Res je, kar piše KG v št. 25. v »Članku brez naslova« in v »Potrebem pojasnilu«. Zelo smo strahopetni in vedno bolj se utapljamo v tuje vode. Mimogrede sem se spomnila, kako je pri Sv. Justu v Trstu pri vходу v cerkev zapisano v štirih jezikih, po nemško, italijansko, francosko in angleško. Prepovedan vstop v cerkev nedostojno oblečenim. In vendar prihajajo turisti tudi iz Jugoslavije. Res je tudi, da naši ljudje razumejo več jezikov, vendar ali ne bi kateri naših ljudi spodaj pripisal tudi v slovenščini tistega opozorila? Prosim za odgovor.

Mihaela Malič, Trst

Nekje v evangeliju sv. Mateja je zapisano, da so otroci teme modrejši kakor otroci luči. Zato vidimo na oknih raznih bank v Gorici in verjetno tudi v Trstu napise v petih jezikih: Menjalnica. Med temi je tudi slovenščina. Cerkevni ljudje pa niso tako modri zato, ker so otroci luči. Toda to jim je le v škodo. Kljub temu, če se ponudi priložnost, je prav tudi takim cerkvenim ljudem povedati, naj se ne dajo osramotiti otrokom teme, ker Kristus ni tega odobral. — Da bi pa kdo sam na cerkvena obvestila kaj dodajal, bi ne bilo olikano.

ZA DOBRO VOLJO

Hruščev pride pred nebeška vrata. Sprejme ga angel z ognjenim mečem:

»Kako se predrznesh prikazati pred nebeška vrata? Izgini v pekel!«

Hruščev uboga in se odpravi v pekel. Nekaj ur zatem stopita pred nebeškega angela dva vruga. Na trizobu imata natakajeno majhno culo.

»Kako je mogoče, da vruga iz pekla pride sem? Ali vaju ni sram?« ju ostro sprejme angel.

Vruga ponižno sklonita glavi in v solzah priznata:

»Sva prva begunca iz pekla...«

Kdor prizanaša šibi, sovraži svojega sina, kdor pa ga ljubi, ga zgradaj strahuje.

Še nekaj spominov na prof. M. Fileja

Oglasili so se še nekateri učenci pok. prof. Mirka Fileja s svojimi spomini. Ker so to dragoceni drobci, ki osvetljujejo osebnost dragega profesorja in vzgojitelja, nadaljujemo z njih objavljanjem. (Ured.)

Bil je dober duhovnik

Bilo je v jeseni leta 1958, ko sem v strogem profesorju, katerega smo se tako bali v šolskih klopih, spoznala prijatelja. Bila je takrat zame zelo težka življenjska doba, bila sem obupana, ker ostala sem sama. Tiste, ki sem jaz mislila, da so najzvestejše prijateljice, so me duševno ranile in ponižale.

Takrat je prišel profesor in me s svojimi lepimi besedami prosil in prepričal, da sem vstopila v zbor »Lojze Bratuže«. Tukaj sem našla upanje v življenje, začela sem res živeti.

G. prof. Mirko Filej ni znal samo lepo govoriti in prepričati in voditi mladino, bil je tudi dober duhovnik, dober zaupnik, dober svetovavec; pastir in prijatelj, tak, da s svojimi revnimi besedami ne morem in ne znam opisati.

Šopek slovenski

Kot dekle in pevka pri zboru preč. prof. Fileja imam mnogo lepih in nepozabnih spominov nanj.

Ko sem stopila v zbor, mi je bilo 16 let. Lepo in ljubeznivo me je povabil in vprašal, ali imam veselje do petja. Odkrito sem mu dejala, da me petje zelo veseli in še najbolj pesmi našega naroda. Ali odkrito sem mu tudi priznala, da poznam vse le površno in da si zaradi tega ne upam stopiti v svet glasbe. Toda profesor mi je dal poguma in vstopila sem v njegov zbor.

Ne bom nikdar pozabila, kako je bil naš profesor presrečen, ko smo nastopali. Zelo rad in s posebnim veseljem je dirigiral, ko smo vsi imeli narodno nošo in šopek slovenski. Menda je bila njegova največja sreča ta...

Anica V.

Radio Trst A

Za teden od 15. do 21. julija 1962

Nedelja: 10.00 Prenos maše iz stolnice sv. Justa. — 11.30 Oddaja za najmlajše: »Bajka o prvem pravljičarju«. — 14.45 Festival Evropske pesmi v Saint Vincentu. — 21.30 Sodobna simfonična glasba: Carovna ljubezen.

Ponedeljek: 18.30 Skladbe jugoslovanskih avtorjev. — 19.00 Flavtist Bruno Dapretto, pri klavirju Gianfranco Plenizio. — 19.30 Radijska univerza: »Zakaj smo podobni svojim roditeljem«. — 20.30 Iz glavnih italijanskih opernih gledališč. Daniel Auber: »Fra Diavolo«, komična opera v treh dejanjih.

Torek: 18.30 Italijanski operni pevci: (29) »Riccardo Stracciari«. — 19.00 Violist Srečko Zalokar, pri klavirju Jelka Suhadolnik-Zalokar. — 19.20 »Babica«, pravljična - prvi del: »Prihod«. — 21.00 Obletnica tedna: »Ob 25-letnici smrti Guglielma Marconija«. — 22.00 Bizantinska civilizacija: (3) »Pripovedno in izpovedno bizantinsko slovstvo«.

Sreda: 18.30 Hector Berlioz: Fantastična simfonija, op. 14. — 19.15 Pianist Roberto Repini. — 19.30 Turistični razgledi: Po evropskih rekah in jezerih - »Rona«. »Otok Elba« — 21.00 »Pred porokom«, igra v treh dejanjih.

Četrtek: 18.30 Iz italijanskega glasbenega ustvarjanja: »Verdijev založnik«. II. oddaja. — 19.00 Mezzosopranistka Dana Ročnik-Holz. — 19.30 Za Valvazorjem po naši deželi. III. oddaja. — 21.00 Simfonični koncert.

Petek: 18.30 Iz simfonične glasbe 19. stoletja - Čajkovski. — 19.00 Koncertna sezona Tržaške ljudske univerze 1960-1961. — 19.30 Človek in cesta: (3) »Psihotehnika in ugotavljanje človeške zmogljivosti«. — 21.00 Koncert operne glasbe. — 22.00 Srečanja s tržaškimi književniki: (3) »Claudio Grisancich«.

Sobota: 14.40 Jugoslovanske ritmične popevke. — 16.00 »Medvedove dogodivščine«. III. sestavek. — 18.30 Skladbe julijskih avtorjev: Antonio Smareglia: Iz suite »Oceana«. — 19.00 Pianist Freddy Došek. — 19.30 Tržaški obiski: (3) »Devin in Štivan«. — 20.40 Zbor Vinko Vodopivec iz Ljubljane. — 21.00 »Seviljski brivci«, igra v treh dejanjih.

Odprta vprašanja

Trst, 10. julija 1962.

Pretekli teden so voditelji Neodvisne socialistične zveze razpravljali o načrtu, da bi svojo organizacijo razpustili. Vprašanje je menda ostalo odprto. V tej zvezi pa nastane za slovensko javnost več odprtih vprašanj. Na primer:

Ali je vest o tem posvetovanju objavil »Prim. dnevniki« le zato, da bi videli prizadeti, kak odmev bo ta novica našla med ostalimi Slovenci?

Ali je ta načrt v kaki zvezi z vedno večjim prijateljstvom med Jugoslavijo in Italijo? Vsaj iz podobnih vzrokov je nehal izhajati »Corriere di Trieste«.

Ali bodo pri prihodnjih volitvah še kandidirali sedanji voditelji NSZ?

Če ne bodo kandidirali, ali ne bo nastal nov položaj za slovensko politično gibanje?

Ali se je splašalo toliko razpravljati o skupnem slovenskem akcijskem odboru ali celo kulturnem odboru?

Ali ne bi nastala nevarnost, ako bi se ustanovil tak odbor, da bi še večje prijateljstvo med obema sosednjima državama odpihnilo vsako samostojno politično iniciativo med Slovenci?

Seveda s tem niso izčrpana vsa odprta vprašanja.

Na našeta odprta vprašanja bi danes težko našli odgovor.

Po srečanju De Gaulle - Adenauer

(Nadaljevanje s 1. strani)

pripravi, da sta njunemu srečanju hotela dati tudi na zunaj uradni pečat dokončne sprave med Nemčijo in Francijo, so različni in se skladajo v kolikor si ne nasprotujejo. — General De Gaulle je hotel predvsem prepričati Adenauerja o umetnosti vodilne vloge Nemčije v Atlantskem zavezništvu, zlasti še na atomskem področju. V zameno za podporo v berlinskem vprašanju je tudi Adenauer popustil v vztrajanju pri federalni ureditvi Združenih držav Evrope in sprejel De Gaullovo zamisel o Evropi držav. Do tega koraka je nemškega državnika verjetno pripravila starost (84 let) in zaskrbljenost pred bodočnostjo. Predno pusti državniške vaje, hoče videti, da se evropske države vsaj začnejo lotiti vprašanja tesnega političnega sodelovanja, če že ni moč takoj stopiti na pot integracije.

Uradni obisk kanclerja Adenauerja se je zaključil v Reimsu, kjer je z De Gaulloom prisostvoval mimohodu nemških in francoskih čet ter maši v znameniti reimski katedrali.

Tabor na Repentabru bo 22. julija ob 16. uri

PIERRE L'ERMITTE

Najboljša izbira

POVEST DOBRIH LJUDI

»Mislim to, da boste umerjen duhovnik, kateremu je najprej pri srcu župnija, nato šele ostali posli...; kaplan, ki je točen in vreden v tistih treh dneh, ko ima dušno-pastirsko skrb na ramenih; duhovnik, ki ljubi spovednico, ker tam se naredi največ dobrega. Sveti arški župnik n. pr. ali ni naredil največ dobrega prav v spovednici? Dober kaplan je tisti, ki skrbno pripravlja pridige in krščanski nauk in tudi, ki se lepo pripravi za večerno misel. Tu je navada, da kaplan v treh dneh svoje tedenske službe po skupni večerni molitvi pove nekaj spodbudnih besed zbranim vernikom.

Dober duhovnik ima v redu imenike otrok za krščanski nauk in je usmiljen z reveži in bolniki... Skrbeli boste tudi za zvezo v prid dušam v vica... Ob koncu vsakega meseca boste povabili vse družine, ki so koga v tistem mesecu izgubile,

in boste imeli zanje primeren nagovor. Tudi to je eno izmed sredstev, da se približamo dušam. Mislim, da ste me razumeli?«

»Da, gospod župnik, upam, da bom naredil vse, kar ste mi rekli in še kaj...«

»Ze razumem, kaj mislite... Na razna združenja. To so zamisli mladih in nas stare smatrajo zato za nazadnjake. Vržejo se v to delo in zanemarijo župnijo. In vendar je župnija najstarejša, uradna in temeljna organizacija Cerkev. Župnija je za vernike to, kar je za človeško družbo družina... Združenja in take podobne reči izginjajo, župnija pa ostane. Tako je. Različne ustanove so za sedanjí čas, saj Cerkev ni nekaj mrtvega. Toda te so kot listi, kot veje pri drevesu, deblo in korenine pa je župnija.«

Končno je tudi Mijo prišel do besede. »Če se ne motim, g. župnik, ste vi proti organizacijam in njihovem delu.«

»Nasprotno! Res je, da sem zelo navezan na to, kar je starega, a sem tudi moderen človek. Treba je iti za ovčami, kamor so utekle, a ne smemo pozabiti na hlev. Nič nisem nasproten organizacijam

in raznim ustanovam, nasproten pa sem onim, ki jih zlorabljajo. Do tega mnenja sem prišel, ker mi je vaš prednik povzročil mnogo skrbi in sitnosti prav s temi ustanovami. Naredil mi je celo dolgove za stvari, ki se ni prej nič posvetoval o njih z menoj. Zelo udobno: kaplan ukaže, naroča, župnik pa plačuj... In potem ga ni bilo nikoli v cerkvi, razen ko je maševal.«

»Kje pa je bil?« je začudeno vprašal Mijo.

»Povsod... Fantiče iz oratorija je vodil na športne tekme; pomagal je kmetom na polju; hodil je na izlete in tekmoval celo v plavanju. Čudne stvari...! Prosil me je celo, da bi ga pustil na neko romanje in izlet celo zadnje tri dni velikega tedna, češ, da so dečki prosti šole samo tiste dni... Dragi moj, in župnija in župljani? sem ga vprašal... O župljani! je odgovoril, kot bi padel z neba. — Kaj hočete, je nadaljeval župnik Mijo, »tudi župljani imajo svoje pravice... Treba je ustanov, a morajo biti podrejene župniji, zlasti ker smo zdaj tu trije duhovniki in pol.«

»Trije in pol?« je vprašal Mijo.

»Da. V župniji biva tudi holandski du-

hovnik, dober človek, ki govori več jezikov, zelo malo pa francoski. Zato ne more ne pridigati ne učiti katekizma. Z vami bomo štirje in pol...«

»Naredil bom, kar bom mogel,« je odgovoril.

»Dobro, dobro. Hvala vam za te besede, vesel sem jih.«

Po trenutnem molku je župnik dodal: »Še to vam moram povedati, da so razmere v mestnih in predmestnih župnijah zelo različne. Jaz ne sodim nikogar izmed duhovnikov. Vsak dela po svoje in v škofiji si nista dve župniji enaki ali podobni... Jaz skušam spoznati svojo in jo po tem spoznanju vodim.«

Mijo se je priklonil:

»Gospod župnik! Vse, kar mi boste ukazali, bom naredil.«

»Imenitno! Potem se bova dobro razumela.«

Župnik je postal bolj očetovski, objel je mladega duhovnika in rekel:

»Gospod naj blagoslovi tvoj prihod v župnijo.«

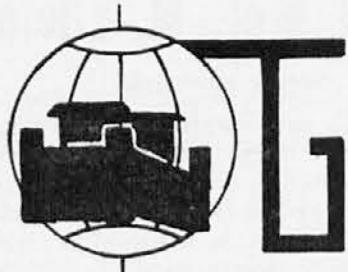
»Amen. Tako bodi!« je odgovoril Mijo in odšel.

XX.

Mijo se je vračal iz župnije domov s težkim srcem.

Ze zadnje leto bogoslovja je večkrat mislil na srečanje z bodočim župnikom. Predstavljal si je, kako ga bo sprejel z odprtimi rokami, poln veselja, da prihaja mlada moč v župnijo. Zdaj pa je našel hladnega človeka z veliko življenjsko izkušnjo. Na poti domov je ugibal, zakaj je ta mož tak. Morda je veliko trpel, morda je doživel mnogo razočaranj v življenju... Končno je prišel do zaključka, da je župnik mož iz prejšnjih časov, zato je na vse gledal tako, kot so gledali ljudje nekoč in mu zato ni zamere...

On pa je prišel komaj iz semenišča, kjer je v fantih vse vrelo in so gledali samo na sedanje zadeve in na sedanjo človeško revščino... Samoobsebi je bilo umevno, da ob srečanju to različno gledanje na svet rodi nasprotje. Pa se je Mijo potolažil s tem, da ni soditi človeka po prvih vtisih. Morda se za župnikovo robotostjo in hladnostjo skriva le zlato srce. Zato je sklenil, da ne bo na to več mislil, pač pa bo s pogumom začel delo. (Se nadaljuje)

GORIŠKE NOVICE

Zastopniki slovenskih katoliških organizacij pri goriškem nadškofu

V petek popoldne je goriški nadškof msgr. Andrej Pangrazio sprejel v avdienco številno predstavništvo slovenskih katoliških organizacij iz mesta in okolice, ki so se mu hotele pokloniti in izraziti svojo vdanost. Zastopane so bile sledeče organizacije: Katoliška prosvetna zveza, SKPD iz Gorice, Pevme in Steverjana, Dekliška Marijina družba, fantovska Marijina kongregacija, SKAD, Apostolstvo molitve, dekliški krožki, mladinski krožki in cerkveni pevski zbori iz Podgore, Standreža in Doberdoba ter športno društvo Olimpija. Predstavniki organizacij je v imenu navzočih nagovoril g. nadškofa, mu izrazil vdani pozdrav omenjenih organizacij ter poudaril predvsem željo po tesnem sodelovanju s cerkveno oblastjo za uspešnejše delo katoliških organizacij, ki se morajo dandanes zoperstavljati tolikim idejnim in praktičnim sovražnikom.

G. nadškof je nato izrekel svojo toplo zahvalo in zadovoljstvo nad obiskom in pri tem naznanil nekaj pomembnih misli, ki naj bodo vodilo pri delu katoliških organizacij, še posebej pa med mladino. Poudaril je tudi, da njegova očetovska skrb in ljubezen obsega vse vernike v enaki meri. Še posebej je prevzvišeni priporočil molitev za duhovniške poklice. Prisrčno srečanje se je zaključilo s podelitvijo apostolskega blagoslova.

Zlata maša v Gorici

V petek 27. julija bo ob 9. uri daroval svojo zlato mašo preč. g. Franton Crnigoj, župnik v Kozani v Brdih. Slovesnost se bo vršila v cerkvi sv. Karla v nekdanjem bogoslovnem semenišču, to je prav tam in pri istem oltarju, kjer je g. zlatomašnik pel svojo novo mašo pred 50. leti.

Naslednjo nedeljo bo slovesnost ponovil med svojimi farani in 2. avgusta še v župniji Sv. Križa na Vipavskem, kjer je bil jubilar krščen v letu 1887.

Prečastitemu g. zlatomašniku iskreno čestitamo in mu želimo obilega blagoslova še za mnoga leta!

Pevma

V nedeljo 24. junija je SKPD Jože Abram iz Pevme priredilo izlet v Dolomite. Ob 5h zjutraj smo se zbrali pred cerkvijo. Večina izmed nas še ni bila v Dolomitih, zato je med nami vladalo splošno navdušenje, vsi smo želeli videti znamenito

Cortino d'Ampezzo. Imeli smo lep, sončen dan in ne prevroč. V Dolomitih se nismo mogli dovolj naučiti naravnih lepote, prelepih hribov in čistega gorskega zraku. Potovali smo skozi prelepe vasice, razpršene med visokimi hribi. Ustavili smo se v neki nemški vasi, kjer smo imeli sveto mašo. Tu smo imeli priliko videti Nemce v narodnih nošah.

V Cortini d'Ampezzo smo se malo več ustavili; povzpeli smo se na grič, kjer je spomenik padlim v prvi svetovni vojni; od tu smo imeli najlepši razgled na Cortino; bele hišice so se bleščale v soncu, vsaka zase; za njimi pa so se dvigale ponosne gore visoko proti nebu. Obiskali smo nato svetovno znani olimpijski stadion z umetnim ledom, po katerem se je drsalo vse polno mladine. Le škoda, da je čas tako naglo potekel, prehitro smo se morali odpraviti domov.

Podobnih izletov si naša mladina vedno želi, zato upamo, da bomo kmalu zopet kam šli.

*

Tudi pri nas je zlasti mladina bridko občutila težko izgubo blagega prof. M. Fileja. Imeli smo zanj dve maši zadušnici. Prav vsem nam bo za vedno ostal v najlepšem spominu kot naš velik prijatelj in dobitnik. — Bog mu daj večni mir in pokoj.

F I L M

V GORIŠKIH KINODVORANAH od 11. do 18. julija

STELLA MATUTINA: Med poletnimi počitnicami (julij, avgust, september) je dvorana zaprta.

VERDI: La tragedia della miniera (V) Astronauti per forza (O) Ecco Charlot (?)

CORSO: I giuristi contati (Oz) Alberto il conquistatore (O) Per favore non toccate le palle (O)

VITTORIA: Jessica (Sl) Nella morsa delle SS (Oz) Questa notte o mai (Sl) Ultimo attacco (O)

CENTRALE: Tre femmine che scottano (Oz) Tragica notte di Assisi (V) Ammutinamento (Oz)

Opomba: V = za vse; P = prepovedan; O = za odrasle; Oz = za odrasle s posebno zrelostjo; Sl = moralno slab film.

TRŽAŠKE NOVICE

Romanje v Assisi - Lurd

S tremi avtobusi je odpotovalo na letošnje skupno romanje v Assisi 120 romarjev. Vrnili so se v torek.

V torek ob 6.42 je odpotoval posebni vijoličasti vlak v Lurd. Vlak je organizirala Unitalsi. Sestavljen je bil s posebnimi vozovi rdečega križa in osebnimi. Romanje vodi videmski nadškof Zaffonato. Iz dežele Furlanija-Juljska Benečija je odpotovalo skupno 620 bolnih in zdravih romarjev s dvajsetimi kaplani, sedmimi zdravniki, 105 bolničarkami in 62 prostovoljnimi nosilci. Na vlaku je tudi skupina Slovencev, ki jo vodi č. g. Kosmač s svojim zdravnikom, bolničarkami in nosilci. Posebni vlak se vrne iz Lurda v torek 17. VII. ob 23.22. Pred odhodom je bila darovana v kapelici na postaji sv. maša. Odhodu je prisostvoval škof msgr. Santin.

Obisk ameriške mornarice

Odplule so tri ladje šestega brodograjskega ameriške mornarice, ki so bile teden dni na obisku v Trstu. Ameriški mornarji in marines so dajali v Trstu te dni posebno vzdušje. Praznovali so v našem mestu tudi dan neodvisnosti 4. julija. Na križarki Canberra so slovesno proslavili praznik. Canberra je prva križarka, ki je bila opremljena za radijsko vodilnimi izstrelki Terrier. Poleg križarke sta bila zasidrana še dva rušilca. Občinstvo si je lahko vsaki dan ogledovalo ladje. Ameriški vojaki so bili sprejeti v mestu z veliko simpatijo. Isti teden je bila zasidrana v luki tudi eskadra italijanske mornarice, ki je pri-

plula ob priliki izročitve nove ladje Bergamini.

Odbor Slovenske katoliške skupnosti v Trstu

Na občnem zboru Slovenske katoliške skupnosti, o katerem smo poročali v prejšnji številki, so bili izvoljeni člani novega odbora, revizorji in člani razsodišča. Za predsednika je bil z vzklikom izvoljen dosedanjí predsednik dr. Teofil Simčič.

Na prvi seji je bil konstituiran ožji odbor, v katerem so podpredsednik ing. Milan Sosič, politični tajnik dr. Matej Poštovan, organizacijski tajnik Marjan Slokar, blagajnik Marjan Bajc. Člana razsodišča sta g. Jože Podobnik in dr. Aldo Stefančič. Ostali odborniki, od katerih so nekateri prevzeli razna mesta v organizacijskih in propagandnih resorjih, drugi pa bodo poleg dela v osrednjem odboru vodili stranske krajevne organizacije, so Sergij Pahor, prof. Humbert Mamolo, Franc Mljajč, dr. Lojze Tul, Drago Štoka, Tone Kostanapel, Roman Lupinc, Aleksander Možina, Stana Oficija, Joško Cotar, Pepi Strajn, Zdravko Petaros. Odbor je bil pooblaščen, da sme adoptirati nekatere člane, kar je delno že storil.

Razveseljivo dejstvo je, da je v novem odboru veliko mladih sil, od katerih vsi pričakujemo, da bodo vztrajale v svojem zanosu in navdušenju ter zakoreninjevale v našem krščanskem, narodnem in demokratičnem izročilu krepko prijele za lopato s primernimi metodami in širino, kakor odgovarja potrebam novih časov. Odbor pa pričakuje, da ga bodo naši ljudje razumeli, mu pomagali in se radi odzivali njegovim pobudam in prošnjam.

Odmev letalske nesreče

Pri težki letalski nesreči, ki se je dogodila v Indiji in je terjala 94 mrtvih sta izgubila življenje tudi dva Tržačana, ki sta bila več let v Avstraliji, Silvia Celecon in Attilio Marino, pri nesreči sta umrla tudi Marinova žena, ki je bila Avstralka in petletni sin. Italijansko letalo, ki je strmoglavilo, je letelo na novi progi Sidney-Rim.

Čas kolonij

Otroci prve izmene kolonij, ki jih upravljajo slovenske ustanove so odpotovali v prvih dneh tega meseca. Kolonije upravljajo Slovenska Vincencijeva konferenca, Slokad, Slovensko dobrodelno društvo in nabrežinska občinska uprava. Kolonija v Tarbe, ki jo upravlja Slokad, ima 105 otrok. Letos je Slokad prvič v tem letoviškem kraju na planoti Gran Cansiglio nad jezerom S. Croce v višini 900 metrov. Kolonijo vodi gđ. Ljuba Smotlak.

Zgonik

Malo in premalo poročamo o naši župniji, ki je posvečena že več stoletij svetu Mihaelu nadangelu, vodniku nebeske vojske. (Nekateri celo mislijo, da smo nepismeni, a v resnici ni tako. Nepismenih med odraslimi v naši župniji skoro ne najdeš). Zato pa je prav, da dokažemo in pokažemo, da še znamo tudi zapisati, kako in kaj je pri nas. Omenili smo, da je naša župnija posvečena sv. Mihaelu. To pa nas tolaži in hrabri, da imamo tako velikega priprošnjaka v nebesih, kjer je dvignil glas proti upornikom: *Kdo kakor Bog?* Saj ravno to pomeni njegovo ime. Naš zavetnik je borec božjih pravic in nebesih in na zemlji. Zato pa se po vsem svetu njemu priporočajo z molitvijo po vsaki maši: Sveti Mihael nadangel, brani nas v boju, bodi nam v pomoč zoper zlobnost in zalezovanje hudobnega duha... Kajti v nebesih se je boj že končal z izgonom hudobnih duhov, a iz nebes so ti padli na zemljo, in si jo hočejo osvojiti zase proti Bogu, zato boj!

Iz pekla prihajajo na zemljo in svoj bes izlivajo proti človeku, ki je ustvarjen po božji podobi. Zato pa je in ostane na svetu boj, do konca sveta, ko bodo vsi hudobni duhovi za vekomaj uklenjeni v peklenko brezno.

Zivljenje je boj in preizkušnja, kakor je povedal pobožni Jakob, ki ga je hudič tako preizkušal. Brez boja pa ni zmage. Ali se homo bojevali z Mihaelom nadangelom za božje pravice in z njim zmagali, ali pa bomo za vekomaj poraženi s hudobnimi duhovi...

Veliki petek v juliju v Zgoniku

Povsod je boj med dobrim in slabim, a zgleda, da se hudobni duhovi maščujejo nad tistim, ki jih je iz nebes izgnal, s tem, da še bolj motijo vernike, ki imajo svetega Mihaela za svetnika. Zato se zdi, da je v Zgoniku več boja kot drugod. To pa ne bo težko dokazati, če pogledamo na življenje v Zgoniku. Pretekli teden je bil za našo vas Veliki petek. Od ponedeljka do nedelje se ni oglasil zvon sv. Mihaela. Le težke in dolge ure je bil in prešteval in tako kratkočasil tiste, ki ne morejo zaradi skrbi ali bolezni počivati. Ko si slišal biti ure, je zgedalo, kakor bi žalostno naznanjalo potek ur tega dolgega tedna za Zgonik.

Kaj se je zgodilo? Zakaj v Zgoniku ne zvonijo ves teden? Tako se je marsikdo vpraševal. Ne vemo, kake odgovore so si ljudje dajali. Resnica pa je ta: hud boj se bje v Zgoniku. Zato »štrajk« zvonjenja. Zvonar-cerkovnik, ko je videl, da se odgovorni ljudje ne držijo besed, da nih pred dobrim letom, je zahteval pismenega odgovora, ker tega ni hotelo biti, je prinesel župniku ključ in je rekel, da takó ne more naprej! Tako smo imeli v Zgoniku ves teden Veliki petek: zvon je bil nem, a molče še glasneje, zvonil celemu svetu!... Niti Veliki teden ni toliko časa brez zvonjenja, kakor v tem prvem tednu meseca julija. Takó tudi zvonovi morajo molče brneti trdim srcem ljudi in odgovornim v Nabrežini.

Obisk prevz. nadškofa v Zgoniku

Tudi ta dolgi tihi teden se je v Zgoniku končal. V nedeljo nam spet zvonovi naznanijo sveto nedeljsko jutro in vabijo ljudi k sv. Mihaelu, borcu za božje in človeške pravice. Z zvonjenjem pride v vas vesela novica, da nas bo obiskal novi prevzvišeni nadškof goriški. Drugo nedeljo v avgustu (12. 8.) bo prišel v Zgonik nadškof Andrej Pangrazio, da bo posvetil glavni oltar sv. Mihaela in nato bo maševal prvo nedeljsko mašo. Zatem pojde v Samatorco, kjer bo posvetil glavni oltar sv. Ulderika, kjer bo tudi sv. maša. Popoldne pa bo ob 4^h položil roke in klical Sv. Duha nad naše birmance. Ze 14 let ni bilo sv. birne v Zgoniku, zato pa še

Nove maše na jugoslovanskem Krasu

Slovenski novomašniki v letu 1962

Predzadnjo nedeljo 1. julija je jugoslovanski Kras doživel kar štiri nove maše: v Dutovljah, v Trnovem, v Hrušici in v Rodiku. V tako razmeroma malem četverkotu ni še nikoli bilo toliko novih maš. Duhovniki in ljudje se niso vedeli, kam bi šli, da bi povsod bilo častno število prisotnih. In vendar je bilo povsod toliko ljudi, da po pravici lahko rečemo, da je Kras preživel to nedeljo v znamenju novomašniških slavij in pod geslom: »Novomašnik bod' pozdravljen!«

Najbolj zanimiva in morda tudi najbolj slovesna je bila nova maša v Rodiku. Tu je opravil svojo prvo daritev č. g. Franc Prelec, ki sta mu stala ob strani pri oltarju krvni brat in pa njegov prvi bratranec. Brat je postal duhovnik pred tremi leti, bratranec pa pred sedmimi. V Rodiku so torej v sedmih pičlih letih doživeli kar tri nove maše in to v teh zmedenih povojnih časih, ko bi človek mislil, da je tudi naš človek postal materialist in zgubil smisel za duhovnost, ki edina rodi novomašnike! In Rodik je rodil tri duhovnike.

Rodiška župnija je zelo razkropljena v svojih naseljih: gospod novomašnik je oddaljen od župne cerkve poldrugo uro hoda po krajšnici. Po cesti je treba na okrog celih osem kilometrov. Razumljivo, da so morali voziti posebni izredni avtobusi, da so gostje mogli priti na novomašnikov dom. Edina, ki se ni hotela poslužiti številnih avtov, ki — so se ji ponudili, je bila novomašnikova mati, ki ni hotela razbiti svoje navade, da ne bi šla peš do cerkve in nazaj: vsi svatje so morali čakati ob pogrnjenih mizah, da je prišla tudi osamljena, a prostovoljna peštica za tretjo popoldansko uro, ko se je šele začelo slavje na domu. To so naše mame z osmimi živimi otroci, od katerih dva mašnika, medtem ko je že vse kazalo, da bi bil že prihodnje leto še tretji!

Univerzitetni profesor msgr. Fajdiga iz Ljubljane, ki je zelo lepo pridigal s pomočjo zvočnikov, ker je bila nova maša na prostem pred cerkvijo, je pri omizju s stošestdesetimi gosti, brez pevcev, ki so bili povabljeni za večerne ure, povedal, da bo gospod novomašnik študiral še eno leto, ker bi bilo škoda ne uporabiti takega talenta, kakor je vrli prvak med 21. sošolci — odličnjak g. Franc Prelec! Lepo priznanje in častna pohvala, ki jamči plodno bodočnost našega novomašnika.

Da je bilo pri novomašni slovesnosti vse lepo in prav, ni treba niti poudarjati: peli so tako, da bi lahko nastopili v največjem in najboljšem zahtevnem mestu. Pesem »Mati svetuj nam« ob koncu je bila višek užitka in navdušenja za vse tako številne prisotne, ki so tvorili pravo nepregledno množico, ki je zasedla ves prostor zunaj

bolj pričakujemo ta prihod g. nadškofa, ki bo skoraj cel dan ostal v Zgoniku, da spozna župnijo in vernike sv. Mihaela. Kako se bje boj na drugih področjih okrog sv. Mihaela, pa prihodnjč.

Zgoniški vernik in častilec
sv. Mihaela nadangela

Sempolaj

Naši mali so praznovali na praznik sv. Rešnjega Telesa najlepši dan svojega življenja.

V precejšnjem številu so prvič pristopili k mizi Gospodovi. Lepa je bila sveta maša in pesmi, ki so tako lepo zvenele iz čistih otroških src.

Zdelo se je, da vsakdo preživlja srečni dan prvega sv. obhajila, ki vtisne v dušo globoke spomine in tudi odrasle pripravi do ganotja.

Mnogo dolgujemo g. župniku za njegovo prizadevanje, da jih je tako lepo pripravil. Prisrčna hvala!

Naša skromna molitev pa bodi plačilo za toliko požrtvovalnost.

in znotraj cerkve. Vsi so se počasi razhajali obogateni za enega novega mašnika in za na novo potrjeno prepričanje, da novi mašniki so še dobrodošli našim ljudem, ker se zavedajo, da jih še vedno bolj potrebujejo!

Toda svetla stran te nove maše ima tudi svoje temne sence; poročilo bi bilo popolno, ako ne bi povedali, da je hudobec hotel ponagajati, kar se je še dalo.

Solski otroci iz vasi in vse okolice razhajali iz Klanca, kjer župnikuje novomašnikov brat so, dasi je šola bila že zaključena pred dnevi, morali k razdeljevanju šolskih spričeval prav v nedeljo in na dan nove maše, na osem kilometrov oddaljeni Slavniki, kjer so poskrbeli v hotelu vsem vilnim pričakovanim otrokom bogato in obilno kosilo: srečni otroci v letu 1962 v območju rodiške nove maše! Torej ne delja spremenjena v navaden, čeprav izreden, šolski dan tam, kjer dan nedelje ne obratuje niti telefonska pošta! In to še med pričetimi počitnicami! Človek bi mislil, da so vsi otroci pohiteli na Slavniki; kajše: prevelika večina je prišla iz vseh prizadetih vasi in šol raje na novo mašo, odločena, da raje bo šla naslednjega dne iskati spričevalo na ravnateljsko šolo v štirindvajset kilometrov oddaljeno Sežano... Tukaj ni treba pripomniti Vse je že dovolj zgovorno!

Pa še eno izredno cvetko je hudobec hotel utrgati in pomoliti pod nos gospodu novomašniku in vsem vernim udeležencem: med sveto mašo so bili nalepljeni lepaki z vabilom na javni ples v popoldanskih urah istega dne in na istem kraju (nekaj metrov preč od prostora, kjer je stal novomašni oltar v jutranjih urah) njega dne iskati spričevalo na ravnateljsko šolo in po Njem svojim izročilom od katerih more in mora naš narod pričakovati le dobro tudi za življenje na zemlji in mejah svoje slovenske domovine!

LISTNICA UREDNIŠTVA

Nepodpisanih dopisov uredništvo objavlja.

OBVESTILA

KDOR SE ZELI udeležiti izleta na Koško (Gospa Sveta-Celovec-obisk tabornjenja skavtov), ki se bo vršil v nedeljo 29. t. m., naj se prijavi najpozneje 28. t. m. pri Fortunato - via Paganini 2, Trst.

Udeleženci, ki še nimajo dovoljenja za prehod čez mejo, naj si jo oskrbijo čim prej na kvesturi. Vožnja stane 2.000 lit.

V DALJNI AMERIKI proslavlja 80 letni jubilej naša naročnica Smered Marjeta, kateri kličejo še na mnoga letna sin Stanko in družina.

Iskrene čestitke!

AVTOBUS ZA REPENTABOR: Sporodimo, da bo letos na razpolago avtobus iz Gorice za tabor 22. julija na Repentabor. Kdor se misli tabora udeležiti, naj se javi pri fotografu Kleindienstu.

DAROVI

Za Zavod sv. Družine: Goričan 500; družina P. F. - Gorica 5.000 lit.

Za K. glas: Goričan 500; Sempolaj 1.000 lit.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpa: trgovski L 20, osmrtnice L 30, več davek na registrskem uradu.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Mechnig
Tiskarna tiskarna Budia v Gorici